

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal v neveřejném zasedání, konaném dne 17. srpna 2022 stížnosti obžalovaných 1) MUDr. [jméno] [příjmení], narozeného [datum], 2) [jméno] [příjmení], narozeného [datum], 3) [jméno] [příjmení], narozeného [datum] a 4) [jméno] [příjmení], narozené [datum], proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. června 2022 č.j. 1 T 8/2019-21619

a rozhodl

takto:

Podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu se všechny podané stížnosti zamítají.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem tak, že podle § 31 odst. 1 tr. ř. a

§ 30 odst. 1 tr. ř. předseda senátu Mgr. Jan Michanek, přisedící PaedDr. [jméno] [příjmení] a Mgr. [jméno] [příjmení] a náhradní přisedící [jméno] [příjmení] nejsou vyloučeni z projednávání trestní věci vedené pod sp. zn. 1 T 8/2019.

2. Toto napadené usnesení bylo procesním stranám oznámeno v rámci hlavního líčení konaného dne 10. 6. 2022 a následně bylo i řádně v písemné formě doručeno. Vrchní soud v Praze jako soud stížnostní se z obsahu připojeného písemného materiálu přesvědčil, že obž. MUDr. [příjmení] podal prostřednictvím své obhájkyne stížnost ihned po oznámení usnesení do protokolu a obžalovaní [příjmení], [příjmení] a [příjmení] tak učinili prostřednictvím svých obhájců v zákonem stanovené lhůtě (§ 143 tr. ř.).

3. Obžalovaný [příjmení] [příjmení] v odůvodnění své stížnosti uvedl, že po podání obžaloby docházelo v rámci předběžného projednání obžaloby v případě některých spoluobviněných osob k uzavření dohod o vině a trestu, a následně v rámci probíhajícího hlavního líčení prohlásily svoji vinu i další spoluobviněné osoby a to např. obž. [příjmení] [příjmení] či MUDr. Ing. [jméno] [příjmení]. Za této situace obžalovaný seznal, že je třeba seznámit se s obsahem těchto samostatně vydaných rozhodnutí soudu I. stupně, zda případně užitou formulací při popisu skutku není předjímana vina obžalovaného. Výsledek tohoto zjištění je pak třeba poměřit optikou rozsudku Evropského soudu pro lidská práva (ELSP) ze dne 25. 11. 2021, č. 63703/19, zabývající se ochranou práva na presumpci neviny, jak je zaručeno článkem 6 odst. 1, 2 Úmluvy. Poté, když tak obžalovaný prostřednictvím své obhájkyne dne 8. 6. 2022 učinil, bez jakýkoli průtahů pak své vyjádření učinil následující jednací den, tj. 10. 6. 2022. V případě odděleně stíhaného obž. [příjmení] pak soud I. stupně ve svém rozhodnutí (rozsudku) ze dne 22. 4. 2022, č.j. 1 T 1/2022-193 v popisu skutku uvádí, že obž. [příjmení] takto jednal, se zistným úmyslem společně s MUDr. [jméno] [příjmení]. Následně se v tomto rozhodnutí soud I. stupně vymezuje k polehčujícím okolnostem u obž. [příjmení] tím způsobem, že, „částečně též přispěl k objasnění činnosti některých spoluobžalovaných“. S ohledem na tato zjištění obžalovaný sdílí obavu, že senát rozhodující ve stejném složení v jeho tr. věci bude nestranný a bude ctít zásadu presumpce neviny, poté, co proběhne dokazování v tr. věci obžalovaného. V této souvislosti obžalovaný připomíná, že jiné soudy či státní zástupci ve svých rozhodnutích postupují tak, že žádná konkrétní jména případných spolupachatelů do výroku o vině neuvádějí a doplňují, že o dalších obviněných nebylo dosud rozhodnuto.

4. Nelze proto souhlasit s argumentací soudu I. stupně, kterou uplatnil v odůvodnění napadeného usnesení, že se tato oddělená rozhodnutí (rozhodnutí, jimiž byly schváleny dohody o vině a trestu, resp. rozhodnutí, v nichž obvinění učinili prohlášení viny) obžalovaného [příjmení] vůbec netýkají, nečiní vůči obžalovanému žádné hodnotící závěry. Skutková zjištění byla převzata, „mechanicky“ z obžaloby a své vyjádření vůči spoluobžalovaným, kteří nebyli dosud odsouzeni učinil tak pouze ve vztahu k úvaze o ukládání výše a druhu trestu (u obž. [příjmení]). Navíc v případě zprošťujícího výroku u obž. MUDr. [anonymizováno] by mohla být osoba, která jej označila za spolupachatele trestně stíhání pro tr. čin krivé obvinění. Obhajoba obžalovaného je přesvědčena, že argumentace soudu I. stupně, kdy odůvodňuje svůj postup, „technickým překopírováním pasáží obžaloby do výroku o vině, včetně podrobného popisu skutků včetně jmen obviněných, kteří dohodu o vině a trestu (DVT) neuzavřeli, vinu neprohlásili (PV) a jejich trestní stíhání není dosud pravomocně skončeno, není správné ani ospravedlnitelné tím, že, je to rychlé a hospodárné“. Z těchto důvodů obžalovaný žádá stížnostní soud, aby přehodnotil postup senátu soudu I. stupně, vůči němuž byla vznesena námitka podjatosti a rozhodl, zda nedošlo k porušení presumpce neviny u obž. MUDr. [anonymizováno], a zda byla soudem vydaná rozhodnutí formulována tak, aby nemohlo dojít a nedošlo k jakémukoliv předběžnému úsudku o jeho vině a tím k ohrožení jeho spravedlivého procesu. Obžalovaný pak navrhl, aby v případě, že stížnostní soud k takovému závěru dospěje rozhodl tak, že podle § 30 odst. 1 a § 31 odst. 1 tr. ř. jsou členové senátu a náhradní přísedící vyloučeni z projednávané věci.

5. Obžalovaní [příjmení] a [příjmení] v odůvodnění své stížnosti uvedli, že měli možnost se seznámit se zněním rozhodnutí ze dne 25. 11. 2021 ve věci Mucha proti Slovensku č. 63703/19 a mají za to, že námitka pojatosti vznesená již v této fázi řízení je zcela důvodná. Obžalovaní měli možnost se seznámit s textem části dohod o vinách a trestu některých spoluobžalovaných osob, některé jim sice známy nejsou, ale i soud při odůvodňování usnesení připustil, že schválené dohody o vině a trestu jsou zkopírovanou obžalobou. Za takové situace obsahují schválené dohody o vině a trestu popis údajné trestné činnosti obou obviněných, přičemž z dohod není patrné, že se rozhodnutí o vině týká pouze osoby, která dohodu uzavřela, a že o dalších osobách nebylo dosud pravomocně rozhodnuto. Vysvětlení soudu, že popis skutku neměnil pouze z hlediska úspory času, a že dle soudu jde o postup ryze formální, že mělo jít pouze o ulehčení soudu, nelze dle obviněných za dané situace přijmout. Pokud by soud totiž o vině ostatních osob neměl dosud rozhodnuto, jistě by to ve svých rozhodnutích uvedl, neboť soud si je jistě vědom toho, že jeho rozhodnutí jsou veřejnými listinami a jako k takovým je k nim nutno přistupovat. Nejde přitom o pouhý odkaz na oba obviněné - všechna rozhodnutí obsahují podrobný popis skutku a účasti obou obviněných na trestné činnosti další osoby, stejně jako podaná obžaloba. Soud přitom může schválit text dohody o vině a trestu pouze za situace, kdy dle soudu není v rozporu se zjištěným skutkovým stavem ve smyslu § 314r odst. tr. ř. Pokud tedy soud dohodu ve znění navrženém v obžalobě schválil, presumoval tím vinu všech ostatních obžalovaných. Z výše uvedeného je zřejmé, že námitka podjatosti senátu je podána zcela důvodně. S ohledem na shora uvedené navrhuji oba obžalovaní, aby Vrchní soud v Praze napadené usnesení zrušil a rozhodl o vyloučení v souladu s uplatněnou námitkou.

6. [příjmení] [příjmení] uvedl, že v návaznosti na poslední hlavní líčení konané dne 10. 6. 2022 vznáší rovněž námitku podjatosti senátu ve složení: předseda senátu: Mgr. Jan Michanek, přísedící: PaedDr. Jitka Krausová, Mgr. Tomáš Douda, náhradní přísedící: Dana Frantová, a to v důsledku rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem v předmětné věci, resp. uzavření dohody o vině a trestu s obžalovaným [příjmení] [jméno] [příjmení], kdy má obavu, že v daném rozhodnutí (uzavřené dohodě) je předjímana jeho vina, a to vše ve vazbě na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 20. 11. 2021 č. 63703/19. Toto vyjádření obžalovaného tak koresponduje se stížnostními námitkami ostatních shora uvedených obžalovaných.

7. Vrchní soud v Praze přezkoumal z podnětu podaných stížností podle § 147 odst. 1 tr. řádu správnost výroku napadeného usnesení, jakož i řízení, které mu předcházelo a zjistil, že stížnosti obžalovaných nelze shledat důvodnými.

8. V řízení, které napadenému usnesení předcházelo, k žádným podstatným procesním vadám, které by činily napadené usnesení nezákonným, nedošlo. Soud I. stupně rozhodl o námitce podjatosti předepsaným způsobem, své rozhodnutí oznámil jednak ústně v hlavním líčení za účasti obhájců obžalovaných, a následně své písemné rozhodnutí doručil osobám postupem souladným s ust.

§ 137 tr. ř. Z odůvodnění napadeného usnesení je pak zřejmý myšlenkový postup soudu I. stupně ve směru podaných námitek podjatosti, kdy soud I. stupně rozvádí, proč soudci oddělení senátu 1 T, včetně náhradní přísedící, nejsou vyloučeni z projednávání uvedené tr. věci, a to právě ve vztahu k užití argumentaci obžalovaných, že dosavadní rozhodovací činnost tohoto senátu v uvedené tr. věci je v příkrém rozporu se shora citovaným rozsudkem ESLP, známého též pod označením „Mucha proti Slovensku“. V odůvodnění napadeného usnesení jsou pak v potřebném rozsahu rozvedeny úvahy a obecné náležitosti odůvodnění uvedené v ustanovení § 134 odst. 2 tr. řádu. Výroková část napadeného usnesení pak rovněž splňuje náležitosti uvedené v ust. § 134 odst. 1 tr. řádu, byť byla užitá poněkud odlišná formulace oproti dikci ust. § 30 tr. ř. („...nejsou vyloučeni z projednávání trestní věci...“) namísto zákonné dikce, „...nejsou vyloučeni z vykonávání úkonů trestní řízení.“ Vzhledem k tomu, že význam výroku je však zcela totožný, dospěl stížnostní soud k závěru, že tato skutečnost není důvodem ke zrušení napadeného usnesení.

9. Stížnostní soud se z připojeného listinného materiálu, kterým je tzv. kmenový tr. spis soudu I. stupně sp. zn. 1 T 8/2019, jakož i ze dvou vyloučených tr. spisů 1 T 1/2022 (obž. [příjmení]) a 1 T 2/2022 (obž. MUDr. [příjmení]) přesvědčil o tom, že proti shora uvedeným obžalovaným a dalším 36 spoluobviněným osobám byla u soudu I. stupně dne 20. 12. 2019 podána obžaloba pro tr. čin pojištění podvodu podle § 210 tr. zákoníku, spáchaný u těchto spoluobviněných osob dílem dokonaný, dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, a to ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku. V případě obž. MUDr. [anonymizováno] státní zástupce spatřuje v jednání obžalovaného naplnění zákonných znaků uvedeného tr. činu v jeho základní i kvalifikovaných skutkových podstatách (§ 210 odst. 1, písm. b), c), odst. 6 písm. a) tr. zákoníku). V případě obž. [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] podle § 210 odst. 1 písm. b), c), odst. 5 písm. a), odst. 6 písm. a) tr. zákoníku. V případě [jméno] [příjmení] pak podle § 210 odst. 1 písm. a), c), odst. 5 písm. c) tr. zákoníku. Z užití právní kvalifikace v obžalobě je tedy zřejmé, že část spoluobžalovaných osob měla spáchat uvedený tr. čin jako členové organizované skupiny (pozn. v případě stěžovatelů se má jednat o obž. [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]). Ostatní zákonné znaky kvalifikované skutkové podstaty uvedeného tr. činu vyjadřují výši způsobené škody (srov. § 138 tr. zákoníku), která měla být jednáním spoluobviněných způsobena.

10. V rámci předběžného projednání obžaloby ve veřejném zasedání konaném především v lednu 2022 schválil soud I. stupně dohody o vině a trestu s nejméně 11 spoluobviněnými (obvinění MUDr. [příjmení], [příjmení], [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [příjmení], [příjmení], [příjmení], [příjmení] a [příjmení]) shora uvedených stěžovatelů a to podle § 314r odst. 1, odst. 4 tr. ř., a to formou rozsudku. Součástí výroku této dohody jsou výroky o vině (popis žalovaného skutku), které byly převzaty z obžaloby státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem. Spolupachatelství na uvedeném tr. činu těchto obviněných, kteří uzavřeli se státním zástupcem dohodu o vině a trestu je v jednotlivých případech slovně vyjádřeno, „...společně s obviněnými ...“ a následně jsou zde jmenovány osoby spoluobviněných, které se měly rovněž na uvedeném jednání spolupodílet. Těmito osobami pak mají být i shora uvedení stěžovatelé. Rozsudky, jimiž byly schváleny shora uvedené dohody o vině a trestu byly vyhlášeny pod sp. zn. 1 T 8/2019. Identická situace stran popisu skutku je i v případě dvou vyloučených (odděleně

vedených) tr. věci týkajících se spoluobviněných [příjmení] a MUDr. [příjmení], v jejich případě došlo k prohlášení viny (§ 206c tr. ř.). I když oproti obžalobě soud I. stupně ve výroku o vině neuvádí expressis verbis, že se obvinění dopustili uvedeného jednání ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, nejedná se o pochybení, neboť se v daném případě nejedná o samostatnou formu tr. činu, nýbrž jen o formu tr. činnosti. Uvedení citovaného ustanovení tr. zákoníku tedy není obligatorní součástí výroku odsuzujícího rozsudku. I když z podnětu podaných stížností zdejší soud nepřezkoumává uvedenou věc v jejím meritu, tyto skutečnosti zmiňuje, neboť jsou též součástí stížnostních námitek, které výhradně směřují do popisu skutků u těch spoluobviněných, proti nimž již bylo řízení před soudem I. stupně skončeno.

11. Z obsahu podaných stížností je zřejmé, že se dovolávají práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 Úmluvy, kdy se obávají, že nebude v jejich tr. řízení naplněna zásada presumpce neviny patřící mezi základní zásady tr. řízení (§ 2 odst. 2 tr. ř.) Podjatost předsedy senátu a členů senátu pak dovozují z toho, že senát soudu I. stupně ve shora uvedeném složení rozhodoval, v odděleně“ vedených tr. věcech spoluobviněných, přičemž do svých rozhodnutí, vtělil“ písemnou formou svůj názor spočívající v tom, že shora uvedení stěžovatelé se rovněž dopustili uvedeného jednání ve spolupachatelství s obviněným, který uzavřel dohodu o vině a trestu, resp. prohlásil svoji vinu. Zásadním argumentem pro tento závěr stěžovatelů je obsah rozsudku ESLP č. 63703/19, ze kterého nyní stížnostní soud cituje zásadní pasáž: „...k porušení presumpce neviny dochází tehdy, pokud soudní rozhodnutí nebo prohlášení úřední osoby týkající se osoby obviněné ze spáchání trestného činu vyjadřuje názor, že dotčená osoba daný trestný čin spáchala, a to ještě předtím, než byla skutečně na základě zákona její vina prokázána. V tomto ohledu je rozhodující především použitý jazyk, ale také kontext, v němž byl předmětný výrok učiněn... Ačkoli je všeobecně uznáváno, že při rozhodování o trestní odpovědnost v komplexních případech je možné odkázat rovněž na zapojení dalších osob, které mohou být teprve v budoucnu samy trestně stíhány a souzeny, rozhodnutí je v takových případech nutné formulovat způsobem, který předejde jakémukoli možnému předběžnému úsudku o vině dotčené osoby, tj. nedojde k ohrožení jejího spravedlivého procesu.“

12. Pro úplnost lze dále odkázat rovněž na rozhodnutí ESLP ze dne 31. října 2017 ve věci č. 56795/13 (Bauras proti Litvě), ze dne 16. února 2021 ve věci č. 1128/17 (Meng proti Německu), ze dne 27. února 2014 ve věci č. 17103/10 (Karaman proti Německu), ze dne 23. února 2016 ve věci č. 46632/13 a 28671/14 (Navalnyj a Oficerov proti Rusku), jakož i rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 18. března 2021 ve věci C -440/19 (Pometon SpA proti Evropské komisi).

13. Pokud se tedy týká použitého jazyka či kontextu, v němž byl předmětný výrok učiněn, tento vychází z popisu skutku uvedené v obžalobě. Obžalobu pak za splnění podmínek uvedených v § 176 tr. ř. podává státní zástupce, přičemž tato musí ve vztahu k popisu skutku splňovat náležitosti uvedené v § 177 písm. c) tr. ř. Tento popis skutku by pak měl odrážet obsah dosud shromážděných důkazů, z nichž by mělo být zřejmé, že dosud zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že byl spáchán skutek vykazující znaky konkrétního tr. činu, jakož i označení osob (osoby), které se měly na tomto spáchání činu podílet. V daném případě jsou pak shora uvedení stěžovatelé součástí společné obžaloby s dalšími 36 spoluobviněnými osobami, kdy se má jednat o tr. činnost, na níž se měli podílet tyto osoby společně, a to způsobem vymezeným v jednotlivých bodech obžaloby. Dle názoru stížnostního soudu tedy označení osob (pachatelů), které se měly na tom kterém skutku podílet, musí být nedílnou součástí nejen popisu skutku uvedeného v obžalobě, nýbrž i součástí popisu skutku učiněného v rámci soudního rozhodnutí. Otázkou tak toliko zůstává, jak bude toto, spolupachatelství ve výroku soudního rozhodnutí formulováno (viz níže). Z obsahu spisového materiálu, zejména obsahu rozhodnutí soudu I. stupně, na něž je stěžovateli odkazováno, jakož i z právní úpravy týkající se dohody o vině a trestu či prohlášení viny, je zřejmé, že soud I. stupně v dané věci žádné důkazy neprováděl a tedy je nemohl ani hodnotit. Nemohl si tedy vytvořit úsudek o vině či nevině shora uvedených

stěžovateli, stran nichž probíhá (bude probíhat) standardní dokazování v rámci nařízených hl. líčení. Soud I. stupně se nacházel v postavení orgánu, kterému ze zákona přísluší schválit příslušnou procesní formou dohodu o vině a trestu mezi obviněným a státním zástupcem. I když tato rozhodnutí (rozsudky) byla učiněna v rámci tr. věci vedené mimo jiné proti stěžovatelům (tj. pod sp. zn. 1 T 8/2019) a nejedná se tedy o odděleně vedené tr. věci, je z podstaty věci zřejmé, že se jedná o samostatná rozhodnutí, která však zavazují a mají dopad pouze na ty osoby, jichž se bezprostředně týkají.

14. Stejnou problematikou jako se zabývá ESLP ve svém rozhodnutí, „Mucha proti Slovensku“, zabývá se též rozsudek Soudního dvora EU ze dne 5. září 2019 ve věci C -377/18, z něhož je namísto pro aktuální problematiku citovat: „... čl. 4 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/343, kterou se posilují některé aspekty presumpce neviny a práva být přítomen při trestním řízení před soudem, musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby dohoda, v níž obviněný doznává svou vinu výměnou za snížení trestu a která musí být schválena vnitrostátním soudem, výslovně jmenovala jako spolupachatele dotčeného trestného činu nejen tuto osobu, ale i další obviněné, kteří svou vinu nedoznali a je proti nim vedeno samostatné trestní řízení, je-li jejich uvedení v této dohodě nezbytné ke kvalifikaci právní odpovědnosti osoby, která uvedenou dohodu uzavřela, a uvádí-li tato dohoda jasným způsobem, že tyto jiné osoby jsou stíhány v rámci samostatného trestního řízení a jejich vina nebyla zákonným způsobem prokázána.“

15. Shora citovaná rozhodnutí soudních orgánů EU vedou stížnostní soud k závěru, že a priori nelze předpokládat postup, kdy by podjatost úředních osob byla dovozována takovým stavem, kdy je ze společného řízení vyloučena jedna či více osob, bylo o ní rozhodnuto rozhodnutím, ve kterém by byla zmiňována i činnost odděleně stíhaných osob, a tím by, „automaticky“ došlo k vyloučení úředních osob z vykonávání úkonů trestního řízení ohledně oněch odděleně stíhaných osob. Je zcela zřejmé, že v případě, kdy údajná trestná činnost více osob spolu souvisí, dokonce např. má každý své úkoly, které činí po dohodě s ostatními osobami, je takovouto okolností nezbytné uvést ve skutkových zjištěních jednak pro jejich správnost, a dále pro správnost právního posouzení jednání toho kterého aktuálně stíhaného obviněného. Opačný přístup, resp. přístup, který by v důsledku prezentace činnosti odděleně stíhaných osob v jiném rozhodnutí vedl k „automatické“ podjatosti úřední osoby, označuje Ústavní soud, „neudržitelný stav“ (usnesení ze dne 12. ledna 2021 sp. zn. IV. ÚS 3427/20).

16. Z podstaty obsahu shora citovaných rozhodnutí je zřejmé, že problémem není jmenování osob vyloučených ze společného řízení k samostatnému projednání a rozhodnutí ani popis jejich úlohy na páchaní trestné činnosti ostatních spoluobviněných, nýbrž způsob vyjádření názoru, že se trestné činnosti takové osoby dopustily. Vrchní soud uznává, že jde o velice citlivou problematiku, nicméně v zásadě jde o to, aby ve veškerém textu rozhodnutí byl stran odděleně stíhaných osob (event. osob ještě ani nestíhaných) přísně dodržován princip presumpce neviny. V každém případě by rozhodnutí mělo obsahovat informaci, že jde o osoby odděleně stíhané, o jejichž vině nebylo dosud rozhodnuto, a v podstatě by se soudní orgán měl vyvarovat jakéhokoli hodnocení jejich činnosti jako protiprávní – to by měl uvést pouze stran aktuálně v té věci stíhaného obviněného, ve které rozhoduje. Eventuálně by patrně bylo možné přijmout závěry, že jde u odděleně stíhaných osob o podezření apod. Takto mohl být text popisu skutku oproti obžalobě doplněn soudem I. stupně do jeho výrokové části v případě některých spoluobviněných osob, aniž by tím bylo jakkoli zasaženo do podstaty žalovaného skutku. Popřípadě měl soud I. stupně možnost převzetí citace z obžaloby ve vztahu ke „kontroverznímu“ vyjádření spolupachatelství s dalšími osobami vysvětlit alespoň v odůvodnění svého rozhodnutí, což však neučinil. Na tomto místě je tedy třeba zdůraznit a doplnit, že uvedení osob stěžovatelů (popř. dalších spoluobviněných, kteří proti napadenému usnesení nepodali opravný prostředek a o jejichž vině nebylo dosud rozhodnuto) v popisech skutků v rámci již vydaných rozhodnutí soudu I. stupně stran spoluobviněných, o jejichž vině již bylo nalézacím soudem rozhodnuto,

znamená pouze to, že výsledky dokazování provedeném v přípravném řízení nasvědčují tomu, že se jedná o osoby důvodně podezřelé ze spáchání uvedené tr. činnosti, o jejichž vině nebylo dosud rozhodnuto a učiní tak až soud I. stupně po provedeném dokazování v rámci hlavního líčení.

17. Vzhledem k tomu, že žádné ze shora citovaných rozhodnutí stran některých ostatních spoluobviněných ve vztahu ke stěžovatelům neobsahuje žádná hodnotící stanoviska ve vztahu k jejich podílu na uvedené tr. činnosti, přičemž nejsou známy jiné poznatky o objektivní či subjektivní podjatosti členů senátu ve shora uvedeném složení (včetně osoby náhradní přisedící, která se zúčastňuje hl. líčení), stížnostní soud podané stížnosti podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu jako nedůvodné zamítl.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není řádný opravný prostředek přípustný.

Praha 17. srpna 2022

JUDr. Luboš Vrba
předsedkyně senátu